29/05/2019

29 Μαΐου: Ο Άγιος Νεομάρτυς Ανδρέας ο Αργέντης

/ Βίοι Αγίων

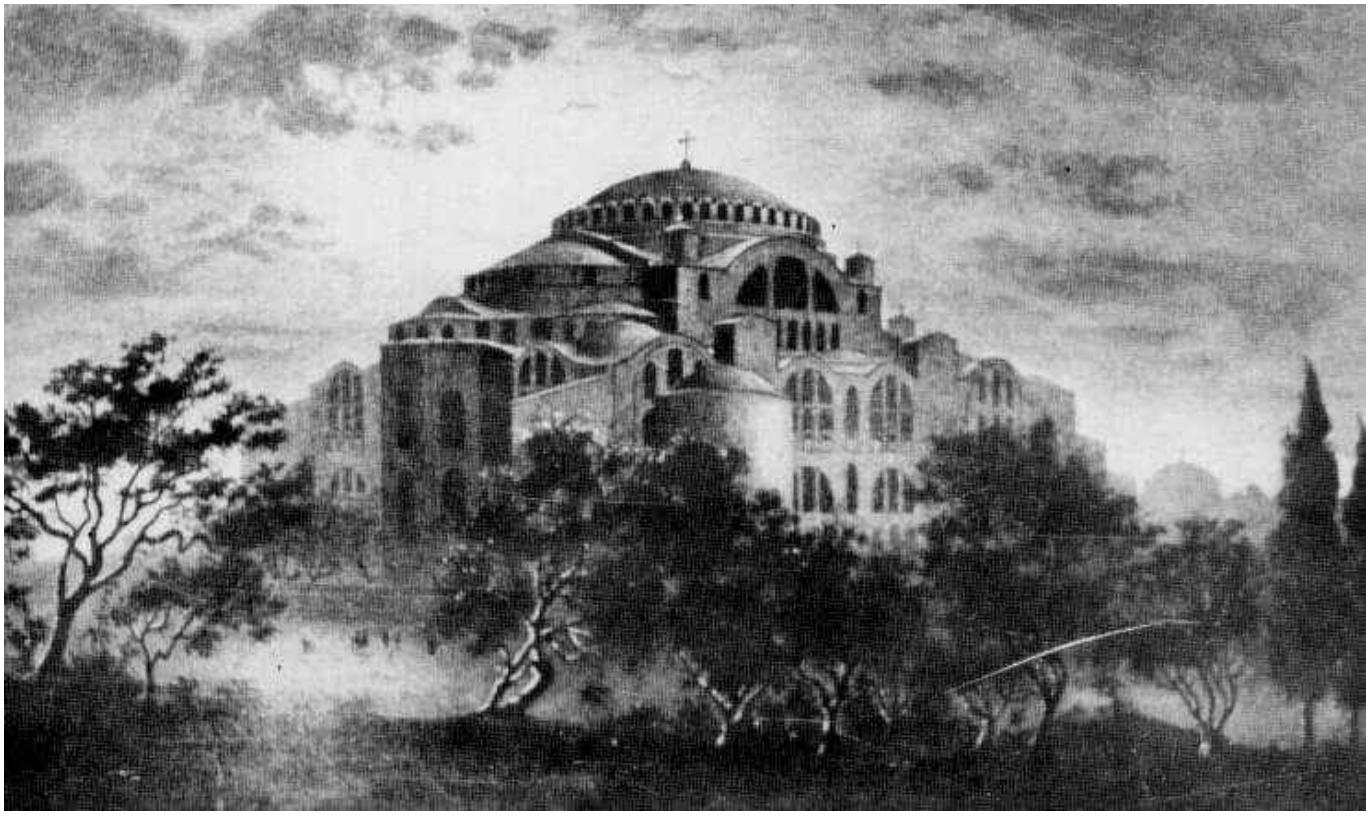

29 Μαΐου! Ημέρα ιστορική, θλιβερή για τον Ελληνισμό.

Την ημέρα αυτή έπεσε ηρωϊκά μέσα στη μάχη ο τελευταίος αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, ο Κωνσταντίνος, και «εάλω η Πόλις». Έπεσε στα χέρια των Τούρκων, για να ακολουθήσουν δεινά και μαρτύρια, όπως τα εξιστορούν οι αυτόπτες μάρτυρες και οι ιστορικοί.

Ακριβώς την ίδια μέρα, δέκα περίπου χρόνια αργότερα, μαρτύρησε για την πίστη του Χριστού την αγία ο πρώτος γνωστός νεομάρτυς, Ανδρέας σε ηλικία 27 ετών. Ο Ανδρέας καταγόταν από την Χίο, από την ονομαστή οικογένεια των Αργέντηδων, μέσα στην οποία έμαθε την ιστορία μας, την ορθόδοξη πίστη, και τα εγκολπώθηκε ως τον πιο πολύτιμο θησαυρό.

Χριστιανός ηθικός, σεμνός, τίμιος, πνεύμα σπινθηροβόλο και δημιουργικό, αγάπησε το εμπόριο και μ’ αυτό ασχολήθηκε, όταν έφθασε στην κατάλληλη ηλικία. Το εμπόριο κάποτε τον οδήγησε μέχρι την Κωνσταντινούπολη.

Όχι μόνο για το εμπόριο. Πόθος του διακαής ήταν να επισκεφθεί το Βυζάντιο, να αντικρίσει την αιωνία δόξα του, που ήταν η Αγία Σοφία. Και επισκέφτηκε τον περικαλλή Ναό και τον περιεργαζόταν και συγκινήθηκε και δάκρυσε. Πόσα του θύμισε! Όσα οι ευσεβείς γονείς του τού διηγήθηκαν, όσα οι καλοί του διδάσκαλοι του δίδαξαν... Την ιστορία της, το ένδοξο παρελθόν και το θλιβερό παρόν. Καθώς όμως θαύμαζε την Αγία Σοφία και είχε μεταρσιωθεί, τρεις άγνωστοι βλοσυροί και αγριεμένοι τον πλησιάζουν και του επιτίθενται.

Ξένοι κι αυτοί στην Κωνσταντινούπολη, από την Αίγυπτο, παρομοίασαν τον Ανδρέα με κάποιο μωαμεθανό, γνωστό πατριώτη τους. Και όταν τον είδαν με ρούχα όχι φανταχτερά τουρκικά, αλλά πενιχρά χριστιανικά, υποψιάσθηκαν ότι αυτός ο γνωστός τους αλλαξοπίστησε. Έγινε Χριστιανός. Και φανατισμένοι, όπως ήταν, τον έσυραν στο δικαστήριο...

Με αγριότητα, με άγριες φωνές και διάθεση εκδικητική, ζήτησαν τιμωρία. Δεν μπορεί, δεν πρέπει, ένας μωαμεθανός να γίνεται Χριστιανός! Απορεί ο Ανδρέας, αντιτάσσεται.Μάταια προσπαθεί να εξηγήσει. Εγώ, τούς λέει, κατάγομαι από την Χίο. Ποτέ δεν πήγα στην Αίγυπτο. Είμαι Χριστιανός από βρέφος, ποτέ δεν ήμουν μωαμεθανός.... Κι ενώ οι Αιγύπτιοι μωαμεθανοί κι αυτός ο δικαστής πείθονται και αντιλαμβάνονται ότι πρόκειται για λάθος, δεν υποχωρούν. Το θεωρούν ευκαιρία, το εικοσιπεντάχρονο παλικάρι του Χριστού να το αναγκάσουν να τουρκέψει.

Και ο Ανδρέας όλα πλέον τα αντιλαμβάνεται. Θα ακολουθήσει κι αυτός το παράδειγμα των αρχαίων Μαρτύρων, θα δώσει όμως προηγουμένως τη μάχη του με τους μωαμεθανούς που ενώ ξέρουν την αλήθεια, σκόπιμα την υποκρύπτουν . Το δικαστήριο στήνεται, ο δικαστής στη θέση του, οι κατήγοροι φωνάζουν, οι περίεργοι Τούρκοι παρακολουθούν και ο Ανδρέας ετοιμάζεται. Ήρεμος, με τη σκέψη στον Κύριο, που του ετοιμάζει στεφάνι στον ουρανό.

Η δίκη αρχίζει. Με επαίνους προς τον νέο, με δελεάσματα και υποσχέσεις. Έπειτα, παραδείγματα διάφορα,ακόμη και με διασκεδαστικά αστεία. Όμως οι Τούρκοι βρέθηκαν μπροστά σ' ένα γίγαντα πίστεως, μπροστά σ' ένα λιοντάρι, πού βγάζει φωτιά εναντίον του σατανά και των μεθοδεύσεών του. Διδαγμένος καλά, φωτισμένος από το Πνεύμα το Άγιο, απαντά ήρεμος, ομολογεί την πίστη του και απορρίπτει κάθε πρόκληση, όσο εντυπωσιακή κι αν είναι. Αντίθετα καλεί τον δικαστή και τους άλλους παρευρισκομένους στην αλήθεια του Χριστού. Πρώτη τιμωρία η φυλακή. Φυλακή όπως ήταν τότε οι φυλακές και μάλιστα για τους Χριστιανούς. Σκοτεινές, ακάθαρτες, υγρές.

Αλλά για τον Ανδρέα η φυλακή για χάρη του Χριστού και μαζί με τον Χριστό είναι

ένας Παράδεισος, όπου αναπέμπονται ύμνοι με τη σκέψη, την ψυχή και το στόμα. Και έπειτα η μαστίγωση. Ανελέητη μαστίγωση. Ξεσχίζουν το σώμα του με τα κόκαλα και τα σίδερα που υπάρχουν στις άκρες των λουριών που τον κτυπούν. Το αίμα τρέχει συνεχώς. Και το βράδυ τον περιποιούνται με γιατροσόφια, ώστε το πρωί να μπορούν να επαναλάβουν το μαρτύριο.

Μέρες πολλές φυλακή και μαστίγωση εναλλάσσονται, μέχρι που οι βασανιστές απελπίσθηκαν. Τελικά δίνεται η διαταγή: αποκεφαλισμός! Σε λίγο οδηγούν το παλικάρι του Χριστού στο ανατολικό μέρος της πόλεως, στον Πύργο. Τον γυμνώνουν και είναι έτοιμοι να εκτελέσουν τον αποκεφαλισμό. Ιερή,συγκλονιστική η στιγμή. Ο Ανδρέας γονατίζει, υψώνει τα χέρια του στον ουρανό και προσεύχεται: Παρθένε Μαρία,βοήθα με! Αναφέρει το Συναξάρι του Μάρτυρος, ότι από τη φυλακή του Πύργου παρακολουθούν το μαρτύριο κάποιοι άλλοι φυλακισμένοι Χριστιανοί και όταν αντικρίζουν το σθένος του Μάρτυρος, την ανδρεία του Ανδρέα, την ηρεμία, την ομολογία, συγκινούνται, ενθουσιάζονται και φωνάζουν: Ευτυχισμένε Χριστιανέ, χαρά στη γη που σε γέννησε, και στους γονείς που σε έφεραν στον κόσμο!

Το κεφάλι του μάρτυρος Ανδρέου την αποφράδα ημέρα, 29 Μαίου, δέκα περίπου χρόνια μετά την άλωση (1464), έπεσε στη γη.

Έπεσε, φυτεύθηκε, ρίζωσε, έγινε δένδρο μεγάλο και καρποφόρησε.

Αυτός ο πρώτος γνωστός Νεομάρτυρας της Τουρκοκρατίας ενέπνευσε χιλιάδες άλλους Νεομάρτυρες, αγόρια και κορίτσια, ώστε κατά την μακροχρόνιο δουλεία αμέτρητοι να ομολογήσουν Χριστό, ενώπιον κριτών,δικαστών και διαφόρων εχθρών· και να μαρτυρήσουν για την πίστη του Χριστού, την πίστη των Ορθοδόξων Χριστιανών. Κι έτσι αυτή διατηρήθηκε αλώβητη μέχρι τις μέρες μας και αυτή ανέστησε το Γένος μας.

Αυτά πρέπει να είναι τα μεγάλα ιδανικά και οι ηρωικοί αγώνες των νέων μας κάθε γενεάς, και της δικής μας. Απτόητοι και οι σημερινοί Έλληνες Χριστιανοί Ορθόδοξοι νέοι, ας περιφρονούν δολώματα, ειρωνείες ,ας αγωνίζονται ηρωικά να διατηρήσουν στους εαυτούς τους και την Πατρίδα μας όσα ιερά και θεία μας κληροδότησαν οι προγενέστεροι.

Απόσπασμα από το βιβλίο : «Άνθη του Παραδείσου» του Αρχιμ. Θεοδώρου Μπεράτη

Εκ του ιστοτόπου του μαθητικού Τομέα του Συλλόγου “Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ” agonistes.gr